

Oysted

Jeg min

minde mig en af dem i skina lunden gå og

kunnen skjønne hængte døde oppå deimens rund. Jeg minnes det

som i går, jeg doggen stork er ditte dør.

And da
 med mig du tal-te
 mig al-ldrig ve

dagen går.
 Mine
 ø-gen så kla

re
 givet som lyser.
 der
 mest de da for-

vil-las at
 du mig tryk så kær,
 demær dit
 sulde tal, *contin.* of

Rikter gal, och denna hjälpa la ter välld mitt djerta gråt.

Men våra orömmar alla du följ sin vilja

från du fö de gå och yfres, men jag får gå med

skand. Däke ä... de vännen min, min dufon mitt lam, min

Händ, det ha ovänner vil -- lab

du ej hjälpt min. Jag får ej längre dröja,

god natt min lilla kos. Må alla himlens englar stå alltid

samma kos. Far väl min vän -- gå där, jag